

### Šiame numeryje:

Du tūkstančiai amerikiečių rašytojų raginami padėti Gintautui Iešmantui.  
Lietuvos valstybinės sąrangos krikštas.  
Kastyčio Izokaičio fotografijų paroda.  
Lietuvių moterų dailininkių draugijos sukaštis (7)  
Joseph Elilyia eilėraštis „Jėzus“.  
Lietuvos krikštas Mokslo ir kūrybos simpoziume.  
Chicago teatruose.  
Arnoldo Voketaičio ir Daivos Mongirdaitės koncertas.  
Nuomonės ir pastabos.  
Kas bus šventu Kazimieru?  
Tomas Venclova Kalifornijoje.

## Kertinė Parasė

### Du tūkstančiai amerikiečių rašytojų raginami padėti Gintautui Iešmantui

Vasario 12 d. Amerikiečių PEN centras painformavo Lietuvos Rašytojų sąjungos valdybos pirmininką Alfonsą Maldonį apie Amerikiečių daromas pastangas „sąžinės kalinio“ Gintauto Iešmanto reikalui. Maldoniu buvo pasiūsta kopija aplinkraščio, kuriame 2000 PEN centro narių raginami rašyti laiškus sovietinės valdžios atstovams ir prašyti, kad iš Gulago būtų paleistas sergantis lietuvių poetas ir žurnalistas. Amerikiečių PEN centrai priklauso daugelis Lietuvoje gerai žinomi ir j lietuvių kalbą išverstų rašytojų: Arthur Miller, John Updike, Nobelio laureatas Saul Below, Kurt Vonnegut, Allen Ginsberg, neseniai Pergalėje spausdinta Joyce Carol Oates ir kiti.

Amerikiečių rašytojų organizacijos aplinkraštyje primenama, kad praėjusių metų lapkričio mėnesį Vilniuje lankėsi Arthur Miller ir Allan Ginsberg, kurie ten mėgino iškelti Sovietų Sąjungoje pažeidžiamą žmogaus teisių ir kalinamų rašytojų klausimus. Miller pradėjo skaityti Tarptautinio PEN klubo sudarytą beveik šimto Sovietų Sąjungoje kalinamų rašytojų sąrašą, bet sovietinės delegacijos vadovas Nikolajus Fedorenka jį nutraukė.

Beveik prieš penkerius metus — rašoma aplinkraštyje — tame pačiame Vilniuje, Aukščiausio teismo pastate, poetas ir žurnalistas Gintautas Iešmantas buvo teisiamas už sovietinio Baudžiamojo kodekso 70-jo straipsnio, „Antisovietinė agitacija ir propaganda“, pažeidimą.

PEN aplinkraštyje trumpai aprašo Iešmanto gyvenimą: jo studijos Vilniaus Pedagoginiame institute, 20 metų žurnalistinės veiklos, darbas bibliografiniame archyve. Jis buvo suimtas 1980 m. kovo mėnesį drauge su Povilu Pečeliūnu ir Vytutu Skuodžiu. Visi trys buvo apkaltinti savilaidiniu „Perspektyvų“ leidimu, užsienio radijo laidų klausymu ir „antisovietinės literatūros“

skaitymu. Iešmantui dar buvo prikištas „antisovietinės poezijos“ rašymas ir raginimas Lietuvą atskirti nuo Sovietų Sąjungos. Kaip toliau informuoja amerikiečių rašytojų aplinkraštyje, Iešmantas buvo nuteistas kalėti šešerius metus griežto režimo konclageryje ir penkeriems metams nutremimo. 1981 m. vasario mėnesį jis atvyko į 35-tą lagerį Permės srityje. Nuo to laiko apie jį neadaug tegirdėta. Atrodo, kad jo šeima bijo susirašinėti su užsieniu. Naujų žinių apie Iešmantą pasirodė Lietuvos Katalikų Bažnyčios kronikos 1984 m. spalio numeryje. Ten rašoma, kad Iešmantas buvo paskelbęs bado streiką, protestuodamas prieš konclagerio vadovybės uždraudimą jam rašyti. Po dešimties dienų badavimo jis buvo prievarta pamaitintas ir, nepaisant jo būklės, priverstas valyti sniegą, nors temperatūra buvo žemiau nulio.

Visa tai ir PEN Kalinamų rašytojų komiteto iš kitų šaltinių gauta informacija paskatino Tarptautinį PEN klubą savo sausio mėnesį New Yorke įvykusiame kongrese priimti rezoliuciją Iešmanto klausimu. Klubo pirmininkas Pär Wästberg ir sekretorius Andre Blokh bematant pasiektą Sovietų Sąjungos kompartijos generaliniam sekretoriui Gorbačioviui telegramą, kurioje prašoma, kad Iešmantas būtų paleistas „humanitariniais sumetimais“. Telegramoje minimi keturi kiti rašytojai: Mykola Rudenka, Nizatmedinas Achmetovas, Juris Badzio ir Juris Tar-nopolskis, kurių sveikata taip pat labai pašlijusi ir kuriems, kaip ir Iešmantui, kalėjime gresia mirties pavojus. (Per praėjusius pusantrų metų sovietiniuose kalėjimuose mirė penki rašytojai, kurių sveikatą palaužė lagerinė aplinka ir nepakankama medicininė priežiūra.)

Amerikiečių PEN aplinkraštyje rašoma, kad 1984 metais Iešmantas buvo perkeltas į Permės 36-tą lagerį, kuris skiriasi nuo 35-tojo tuo,

## Lietuvos valstybinės sąrangos krikštas

VYTAUTAS BAGDANAVIČIUS

Lietuvių valstybinė sąranga, vadinama Didžioji Lietuvos kunigaikštija, vadovaujama Jogailos, 1387 metais įsijungė krikščionišką tautą tarpai. Tai yra labai reikšmingas įvykis ne tik lietuvių tautos, bet ir visos Vidurio Europos gyvenime. Šį įvykį verta svarstyti įvairiais atžvilgiais.

Lietuvių tauta, sukūrusi pastovų politinį organizmą, yra sugebėjusi nepriimti krikšto nuo pat tų laikų, kada ji su krikščionyste susitiko, sakykim, apie tūkstantuosius metus po Kristaus. Bent du šimtus metų ji aktyviai kovojo su organizuotomis krikščionybės pastangomis įjungti ją į Vakarų Europos valstybių sąrangą. Sunku būtų be atskirų studijų nustatyti, kaip ilgai lietuviai kovojo su lenkais, bet aišku, kad ir šių kovų priežastį, žymia dalimi, sudarė Lietuvos nesi-jungimas į Vakarų kultūrą. Tačiau nuo 1387 metų Lietuvos Didžiosios kunigaikštijos laikysena krikščionybės atžvilgiu iš esmės pasikeičia. Tai sakant nenorima sakyti, kad visi konfliktai tarp Didžiosios Lietuvos kunigaikštijos ir Vakarų Europos tautų būtų išnykę, tačiau jie įgavo kitą pobūdį. Taip Vytauto ir kryžiuočių karo žygis prieš totorius jau buvo bendras Vakarų kultūros žygis prieš juos. O iš kitos pusės, Zalgiro mūšis jau nebuvo Lietuvos priešinimasis krikštui, nes tiek lietuvių, tiek lenkų kariuomenių vadovybėje stovėjo krikščioniški vadai.

Lietuviška visuomenė per mažai dėmesio kreipia krikšto įvykio objektyvioms studijoms dėl

kad jame veikia psichiatrinė liginė, kurią uždaro mi „psichiniai nesveiki“ kaliniai. Šiais metais Iešmantas baigs atsėdėti savo bausmę lageryje ir turės būti perkeltas į nutremimą. Vakaruose bijojami, kad jis bus nuteistas ir „palaidotas“ psichiatrinėje celėje. Taip pat nuogastaujama, kad jam gali būti pritaikytas naujas sovietinis įstatymas, pagal kurį lagery vadovybė gali jį iš naujo nuteisti už „užsispyrimą“, kadangi jis teberašo, nepaisydamas draudimo. Pasiremdami šiuo įstatymu — sovietinio Baudžiamojo kodekso 188-3-uoju straipsniu — lagery pareigūnai jau pridėjo trejus ar penkerius metus keliems rašytojams, kurie nenustojė rašę kalėjime.

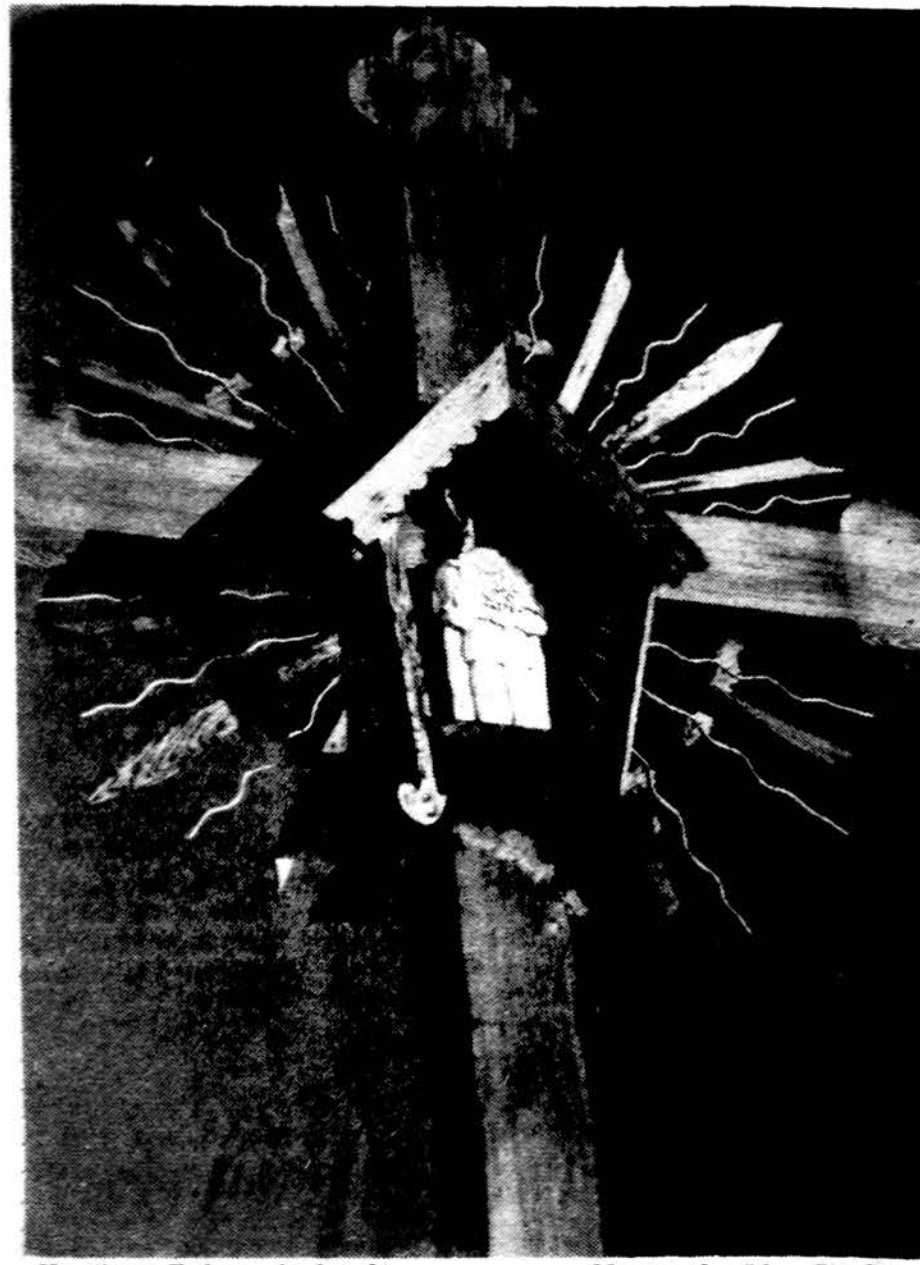
Iešmantui dabar ypač reikia savo kolegų užsienyje pagalbos — pabrėžia Amerikiečių PEN klubo aplinkraštyje. Amerikiečių rašytojai skatinami rašyti „mandagius“ laiškus konclagerio direktoriui Žuravkovui ir Sovietų Sąjungos Generaliniam prokurorui Rekunkovui, paminėti savo susirūpinimą Iešmanto sveikatos būkle ir išreikšti viltį, kad jis bus amnestuotas. Tikimasi, kad tai gali pagerinti jo padėtį ir palengvinti jo ateitį šiuo lemtingu jo bausmės metu.

Ši amerikiečių rašytojų iniciatyva lietuvių rašytojų suvažiavimo išvakarėse turi gilios simbolinės reikšmės. Ar susilauks Iešmantas paramos žodžio ir iš savo kolegų tėvynėje?

kelių priežasčių. Viena iš jų yra mažavertiskas savo tautos išgyvenimas, manant, kad pats krikšto pavėlinimas yra neigiamas brožas lietuvių tautai. Tai nėra visa tiesa. Ankstyvesnis krikšto priėmimas kaip tik galėjo labiau prisidėti prie lietuvių tautos nutautinimo. Ir priešingai, stipri rezistencija lietuvių tautą jungė iš vidaus. Iš viso, svarstyti istorinius klausimus su sąlyga „kas būtų, jei kitaip būtų“ nėra saugu. Tokiu atveju visi spėjimai yra galimi. Tačiau istorinis faktas, kad Lietuva sugebejo priešintis krikščionybei yra neapneamas — faktas lietuvių tautos studijose.

Taip kaip apastalo Povilo energingo priešinimosi krikščionybei negalima išjungti iš jo labai vertingos ir savaimingos asmenybės, taip ir lietuvių tautos priešinimasis krikščionybei nereikia išjungti iš jos studijų. Tas priešinimasis turi savo kalbą ir yra reikalingas atitinkamų studijų.

Yra dar kitas mažavertiskumo jausmas, kludąs mums atvirai studijuoti lietuvių tautos posūkį krikščionybėn, padarytą Jogailos. Jam pagrindą sudaro faktas, kad lietuviai ne visada sugebėjo atsispirti lenkų kalbos įtakai, kuri atėjo kartu su krikščionybe. Šis klausimas yra svarstytinas bent dviem skirtingais atžvilgiais. Visų pirma kyla klausimas, ar ir kiek jis buvo teisėtas ir teisingas iš lenkų pusės. Kitu atžvilgiu jis yra svarstytinas iš lietuviškos pusės. Ar lietuvių priimta krikščionybė buvo tiek aktyvi, kad įstengtų kurti krikščionybę lietuvių kalba. Abu šie klausimai yra svarstytini be baimės. Yra galima įrodyti, kad pirmaisiais šimtmečiais po krikšto lietuvių priešinimasis lenkinimui buvo labai aktyvus. Koks bebūtų atsakymas į šiuos klausimus, jis neturi lemiančios reikšmės pačiam krikščionybės priėmimo faktui. Jeigu mes šiais dviem požiūriais, būtent: lenkų tinkamumo atstovauti krikščionybei ir lietuvių aktyvumo pasinaudoti krikščionybe, kuriant savo kultūrą, svarstytume Lietuvos krikšto reikalą, tai būtų



Kryžiaus Dainavoje detalė.

Nuotrauka Lino Daukšos

nesupratimas paties krikšto vertės.

### 1. Teologinė krikšto misterijos analizė

Norint suprasti valstybinės sąrangos krikštą, yra būtina pradėti nuo paties krikšto misterijos supratimo. Misterija turi ir tam tikrą suprantamą savo struktūrą. Krikšto sakramento struktūra pasižymi savo dramatiškumu. Krikščionijoje yra visuotiniai priimtas mokslas, kad krikštas liudija krikštijamojo simbolinę mirtį ir jo prisikėlimą. Taigi krikšto misterijoje mes turime reikalą su drama. Krikšto liturgijoje dramos išgyvenimas yra simbolinis. Jo turinį sudaro Dievo

malonė, kuri yra kilusi iš Kristaus mirties ir prisikėlimo. Egzistenciniu požiūriu krikštas reiškia mirtį seno žmogaus ir prisikėlimą naujo žmogaus.

Verta pastebėti, kad krikšto sakramentas, kaip atskiro žmogaus įsijungimas į krikščionišką sąrangą, nėra įvykdomas be mirties simbolikos. Žmogus krikščionijon neįsijungia paprastu įsirašymu, kaip į kokią draugiją. Tam tikra krikštijamojo žūties yra būdinga krikšto sakramento dalis. Kitaip sakant, krikšto misterija paima žmogų iš pačių jo būtybės gelmių. Ji jį sukrečia.

Tai sakant, turima galvoje krikštas tikslia prasme, būtent, atskiro žmogaus krikštas. Valstybei krikšto terminą galime pritaikyti tik perkelta prasme.



Pavasaris.

Nuotrauka Lino Daukšos

Jaujas fotografas Linas Daukša gyvena ir studijuoja Toronte. 1984 metais lankydamasis Suvalkų trikampyje, fotografavo šio lietuviško pakraščio gamtą. Turi padaręs Dainavos stovyklavietės Manchester, Mich. kryžių nuotraukų seriją. Keturioliktoje Lietuvių fotografų parodoje 1985 m. Chicagoje Linas Daukša laimėjo trečiąją vietą „Lietuvio portreto“ konkurse.

Valstybės pilna prasme pakrikštyti negalima. Krikštas yra tik atskiro žmogaus privilegija. Tačiau, kai valstybę tvarkantys ar valdantys asmenys patys priima krikštą, jų tvarkoma sąranga įgauna krikščioniško pobūdžio. Šita prasme galima kalbėti apie valstybinės sąrangos krikštą.

Studijuodami Lietuvos valstybės krikštą, mes taip pat negalime praleisti iš akių dramatinio jo pobūdžio. Ir valstybinės sąrangos krikšte šis momentas, būtent: mirties ir prisikėlimo, yra ryškesnis negu asmeniniame krikšte. Mes, studijuodami Jogailos krikštą, kaip Lietuvos valstybinės ir tautinės sąrangos pasukimą krikščionybėn, turime progos pastebėti, kad šiame krikšte abi krikšto sudedamosios dalys: mirtis ir prisikėlimas reiškiams labai ryškiais istoriniais faktais.

Krikštas neapsieina be mirties. Ir Mindaugo krikštas buvo apvainikuotas herojiška jo mirtimi. Tačiau Mindaugo atveju mes neturime galimybės pastebėti prisikėlimo. Tuo tarpu Jogailos krikšte abi šios misterijos sudedamosios dalys yra labai ryškios.

Taip štai Jogailos krikšto metu didysis herojinio lietuviškumo ir pagonybės atstovas Kęstutis yra miręs. Jis yra ne tik miręs, kaip savo religijos atstovas, bet ir netekęs valdžios toje dvylypiu būdu valdomoje Didžiojoje kunigaikštijoje. Jos faktiškas valdovas yra Algirdas sūnus Jogaila. Kas pasidaro toje valstybėje, kai jis apsikrikštija? Seka karai ir samyšiai. Tai yra mirties apraiškos. Tačiau Jogailos apsisprendimo deka Kęstučio sūnus Vytautas grįžta į Didžiosios Lietuvos kunigaikštijos valdymą. Vytauto sugrįžimą į Vilnių mes turime pilną krikšto misterijos ratą, būtent: prisikėlimą.

Tai yra sisteminis Lietuvos krikšto vaizdas. Jo nereikia praleisti iš akių, jeigu norime teisingai susigaudyti atskirose to misterijos dalyse, kuri yra lietuvių tautos įsijungimas į krikščionišką gyvenimą. Susiaurintas žvilgnis: ar baimė lenkų, ar žvelgimas į krikštą įvairių siauresnių politinių nusiteikimų požiūriu, būtent: ar vienas, ar kitas šio krikšto dramos dalyvis buvo visada aukšto dorinio nusiteikimo, j šios problemos sprendimą atvesti negali.

Iš viso mūsų laikų visuomenė neturi gero priėjimo mąstyti apie valstybės krikštą. Populiari galvosena valstybės krikščioniškumą tuojau jungia su sąžinės laisvės varžymu. Jogailai tačiau, kaip Lietuvos krikštijotojui, tokio priekaišto daryti negalima. Galima galbūt kalbėti apie tai, kad jis skatino žmones priimti krikštą dovanomis, tačiau nepranešama, kad jis būtų ką nors vertęs krikštijoti.

Vienas tačiau dalykas dažnai praleidžiamas iš akių, kalbant apie krikščionišką visuomeninę sąrangą, arba valstybę. Naujųjų amžių visuomenėse yra išsivyravusi per daug individualistinė pažiūra, kad mūsų tikėjimas priklausau nuo mūsų pačių filosofinio atradimo. Bet tai yra iš tikrųjų savęs apgaudinėjimas. Niekas negali krikščionybės nei sukurti, nei ligi jos esmės gelmių jos įrodyti, nei pats vienas ją atrasti. Krikščionybė kiekvienam žmogui ateina apaštalavimo keliu. Ši labai paprasta tiesa yra dažnai praleidžiama iš akių, mąstant apie krikščionybės kilmę. Kur nėra apaštalavimo, ten nėra nei krikščionybės. Atkreipimas dėmesio į šį faktą sudaro pagrindą kalbėti apie krikščionišką valstybę. Krikščioniška valstybė nuo (Nukelta į 2 psl.)



## Lietuvos valstybinės sąrangos krikštas

(Atkelta iš 1 psl.)

nekrikščioniškos skiriamos tuo, kad pirmojoje yra gyvas visuomeninis tikėjimo liudijimas, o nekrikščioniškoje valstybėje jis yra sukludytas ar visiškai negalimas. Į Jogailos krikštą mes dėl to galime žiūrėti kaip į tokį istorinį faktą, kada Didžiojoje Lietuvos kunigaikštijoje krikščioniško tikėjimo liudijimas pasidarė galimas.

Perekime dabar į Didžiosios Lietuvos kunigaikštijos situaciją 1387 metais. Didžioji Lietuvos kunigaikštija buvo valdoma Algirdo ir Kęstučio laikais dviejų valdovų būdu, kuris politinėje istorijoje yra vadinamas diarchija. Jis nėra nežinomas būdas valdyti. Taip buvo valdoma senovės Sparta ir Siamas. Kazkas panašaus buvo ir Prūsų Prutenio ir Vaidevučio sąrangoje. Panašią valdymo sistemą buvo galima įžvelgti ir Irano Ajatolos sampratoje, kai jis savo vaidmenį suprato šalia kito valdovo. Zinome, kad Algirdo ir Kęstučio laikais ši sistema veikė be didelių trūkumų. 1387 m. šioje valstybėje randame tik vieną valdovą, kuriuo yra Jogaila. Palikime nuošaly klausimą, kas diarchiją sugriovė ir kodėl. Tam galėjo būti daug priežasčių, politinių ir religinių iš abiejų pusių. Jogaila dėl mums žinomų ir nežinomų priežasčių jungiasi ne su Rytų krikščionyste, bet su Vakarų. Nereikia tačiau manyti, kad jo karališkumas šiam apsisprendimui būtų būvęs pagrindinis dalykas. Vakarietiško krikščionybės karališkumas buvo svarbus, bet tik vienas simbolis tarp valdančių simbolių. Čia politinį vaidmenį vaidino miestų valdybos, vyskupai ir vienuoliai. Mes taip pat nežinome, kiek Jogaila šio savo apsisprendimo reikšmę numatė. Tikrai mes ją dabar galime matyti daugiau negu jis.

### 2. Vytauto Didžiojo vaidmuo Lietuvos krikšte

Taigi esame 1386-87-tuose metuose, kada Jogaila apsikrikštija, tampa vakarietišku karaliumi ir uliai rūpinasi lietuvių tautos sukarikcionimu. Kaip į tai reaguoja lietuvių tauta, ne tiek kaip pavieniai asmenys, bet kaip visa struktūra? Jos atstovai šiuo atžvilgiu galime laikyti Vytautą Didįjį. Lietuvos sukarikcionimas ir jam yra pirmieji problema. Ir jis stovi, pasak Šalkauskio, ant Rytų ir Vakarų kultūrų ribos. Pirmiausia jis nuvyksta į Maskvą, pasakus krikščionims. Jeigu į jį galima žiūrėti kaip į lietuvių tautos atstovą, tai ir jo krikštas liudija lietuvių tautos apsisprendimą už vakarietišką krikščionybę. Tai sako, kad lietuviška visuomenė krikštui yra pribrėndusi ir Jogailos pastangos sukarikcioninti lietuvių tautą nėra tai, ko nebūtų laukiama.

Tačiau krikšto dialektika čia nesiūgia. Krikštas, kaip mirtis prieš prisikėlimą, gyvai reikiasi Didžiosios Lietuvos kunigaikštijos politinėje struktūroje. Vytautas, kartu su kryžiuočiais ir remiamas Vakarų Europos tautų, kurių tarpe yra prancūzai, anglai ir kiekiečiai, daro karo žygį į Vilnių, norėdamas atsitiinti ne tik savo tėvą, bet ir dėdes teises. 1390 m. rugsėjo 4 d. Vilnius yra apsupamas milžiniškos kariuomenės. Kreivoji pilis paimama, jos gynėjas Jogailos brolis Karigaila paimamas nelaisvėn ir nužudomas. Aukštoji pilis ginama lenkų igulos. Vytauto brolis Tautvilas buvo užmuštas lenkų patrankos šovinio. Kas seka toliau? Karo išėjimas neaiškūs. Kryžiuočiai, vadovaujami Konrado Valenrodo, sugrižo į Prūsus. Tačiau Vytautui pasidavė Didžiosios Lietuvos kunigaikštijos dauguma teritorijų ir Žemaitija (p. g. Pavel Jasienica, *Jagiello-man Poland*, Miami, Florida: The American Institute of Polish Culture, 1978, pp. 74-75). Šis karas, nepaisant jo žiaurumo, turi vieną labai būdingą vakarietiškos kultūros epizodą. Čia reikalas sukosi ne vien apie jėgą, bet ir apie teisingumą. Klausimas, ar kariuotėi kovojant už teisingą reikalą, tada buvo gyva atkaltalybė.

Matyt, šiam karui pasibaigus kokiomis nors paliaubomis, prancūzai ir lenkai riteriai, kurių pirmieji puolė Vilniaus pilį, o antrieji ją gynė, pradėjo labai karštas diskusijas klausimu, kurie iš jų yra teisingi, kurie kovoją už teisingą reikalą. Ypač energingai lenkus puolė šiuo atžvilgiu prancūzai. Ginčą buvo nutarta išspręsti dvikova, keturiems prancūzams prieš keturis lenkus. Dvikovai vieta buvo pasirinkta Vaclovo, Bohemijos karaliaus ir imperatoriaus, kiemas Prahoje, kaip neutrali vieta. Buvo elgtasi pagal viduramžines riterių taisykles. Kovotojai atvyko Prahon. Ten juos markgrafas svetingai priėmė ir pavaišino, po ko lenkai ir prancūzai susitaikė (Jasienica, pp. 86-87). Šis, mums anekdotiškai atrodo, epizodas liudija mūsų reikalui tarp kitko tai, kad prancūzų nebūvo mažavertiškai žiūrima į tai, kam priklauso Vilnius.

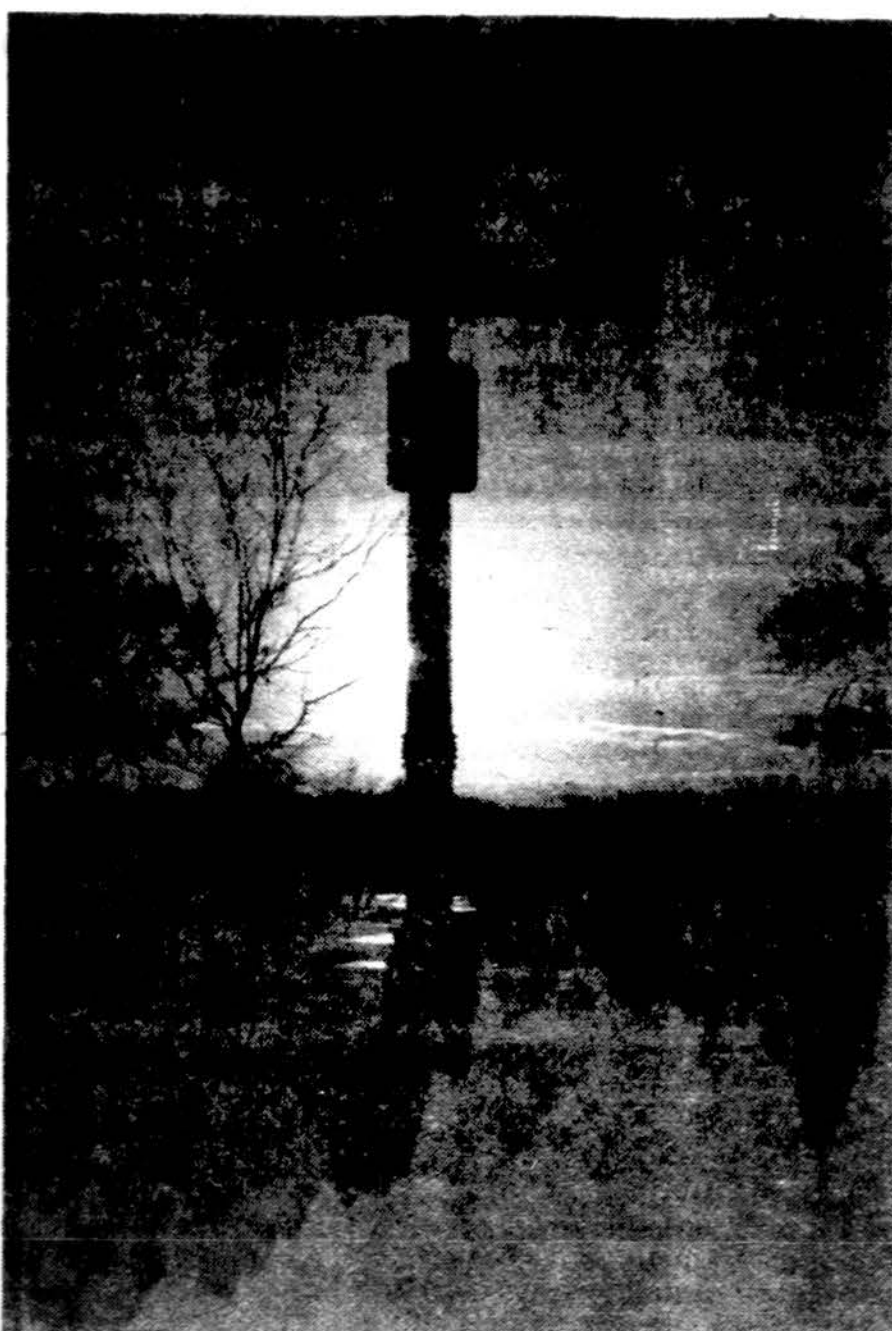
Šis kryžiuočių karo žygis į Vilnių yra iš pagrindų kitoks, negu ankstesni jų karo žygiai į Lietuvą. Anksčiau jie buvo žygiai prieš pagonis, o dabar kryžiuočiai kariauja už krikščionio Vytauto teisę į Vilniaus sostą. Nors Vytautas nebūvo formaliai pasodintas Vilniaus soste, bet jo įtaka išliko. Žemaitija priėmė jo valdžią (Jasienica, p. 75). Kiti Didžiosios kunigaikštijos krastai, matyt, pasėkė jos pavyzdžiui. Jogaila pradėjo slaptas derybas su Vytautu 1392 metais ir pasiekė susitarimo. Dėl to Vytautas sudėgino tris Ordino pilis. O Ordinas į tai reaguodamas perėjo Jogailos pusėn. Šiandieninis lenkų istorikas Pavel Jasienica šiuo įvykiu prasmę aptaria šiais žodžiais: „Didžioji kunigaikštija pradėjo vėl būti savaiminga“ (p. 75). Ir čia pat istorikas priduria, kad „Didžiosios kunigaikštijos atgimimas be abejo atitiko Jogailos intencijas“.

Žodis „atgimimas“, kurį šiuo atveju panaudoja lenkas istorikas, labai tinka šiam mūsų svarstymui. Mat mes čia studijuojame Lietuvos krikštą dviem jo atžvilgiais: krikštas arba mirties atžvilgiu ir atgimimo atžvilgiu. Ir Didžiosios Lietuvos kunigaikštijos atgimimas istoriko čia yra aptartas, kaip įvykusi istorinė realybė ryšium su krikštu.

### 3. Jogailos vaidmuo Lietuvos krikšte

Jogailos vaidmuo Lietuvos krikšte yra pagrindinės reikšmės. Lietuvos krikštas buvo lemiančios reikšmės postūkis ne tik Lietuvos atžvilgiu, bet ir paties Jogailos asmens atžvilgiu. Netiesiogiai yra tie požūriai ir svarstymai, kurie jo krikštą laiko antraeilės reikšmės paties Jogailos veiklos tikslų tarpe. Taip, pvz., ne kartą yra sakoma, kad Jogailai rūpėjo karališkasis titulas ir valdžia Lenkijoje, o Lietuvos krikštas buvo tik viena iš priemonių tam tikslui. Ši ir panašios pažiūros yra padiktuotos laisvamaniškais galvosėnais, kuri į religines problemas yra linkusi žiūrėti, kaip į antraeilius dalykus. Tačiau Jogailos laikai nebūvo liberalizmo laikai. Tai buvo laikai, kada priklausymas ar nepriklausymas religinei sistemai buvo gyvybės ar mirties klausimas.

Turime saugotis klaidingose perspektyvoje suprasti Jogailos veiklą. Kas bent paviršutiniškai žino Didžiosios Lietuvos kunigaikštijos istoriją, su stipriai apginta savita religine sistema nuo krikščionybės įtakos, ateinančios iš Rytų ir iš Vakarų pusės, tas negalės sakyti, kad šios valstybės valdovo apsisprendimas religiniu klausimu būvo antraeilis faktas šio asmens gyvenime. Nereikia praleisti iš akių, kad krikščionybė į Lietuvą ėjo ne tik iš Vakarų, bet ir iš Rytų. Taip štai Jogailos tėvas rasė Konstantinopolio patriarchui, norėdamas, be abejo, jungtis su Rytų Bažnyčia. Ir teisingai pastebi Jasienica, kad dažnai nevertinama šio galimo postūžio reikšmė (p. 63). Pasitvirtina žinia, kad Algirdas nužudė tris savo ministerius, kai paaiškėjo, kad jie yra krikščionys. Tam faktui paminėti yra pastatyti trys būdingi Vilniaus kryžiai (p. g. J. B. Končius *Russia's Attitude towards Union with Rome*, Washington, 1927 m., p. 134).

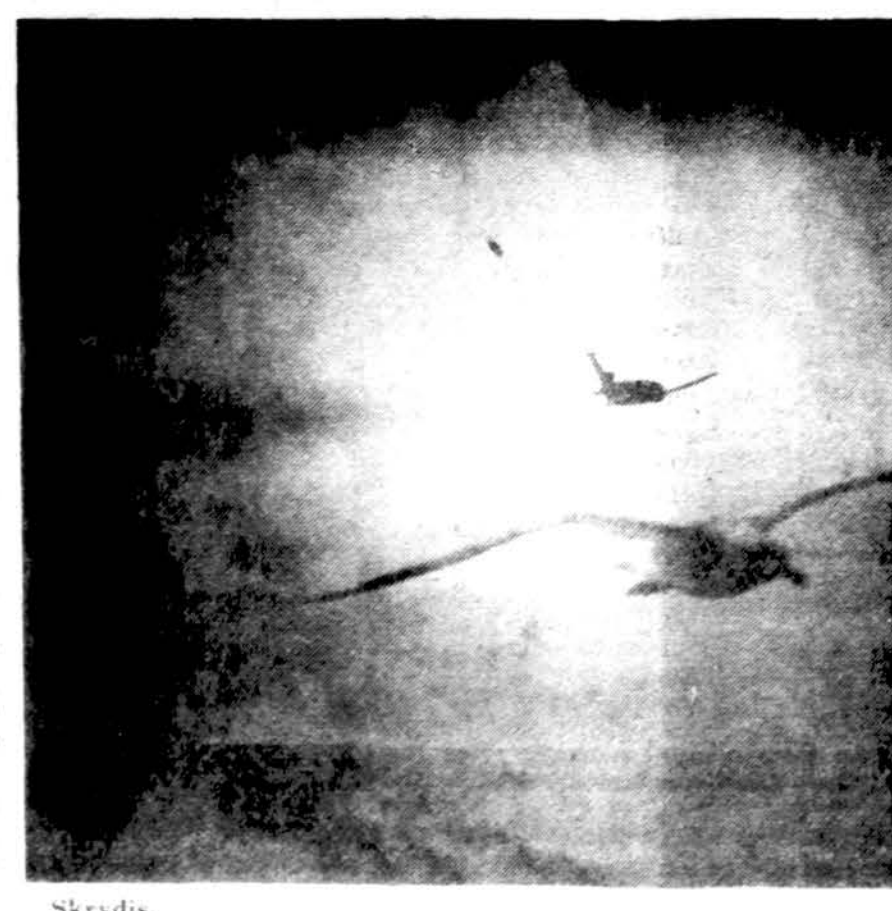


Vakaras. Nuotrauka Kastyčio Izokaitis

Washington, 1927 m., p. 134).

Algirdas buvo palankiau nusiteikęs Rytų Bažnyčios atžvilgiu negu Romos. Ir tai suprantama, nes jo valstybėje didelę daugumą sudarė Rytų Bažnyčios tikintieji. 1355 m. jis išrinko kandidatą į Lietuvos metropolitus Romaną ir pasiuntė jį į Konstantinopolį su prašymu jį paskirti Lietuvos metropolitu. Tai jis darė, norėdamas sumažinti Kijevo metropolitito įtaką Konstantinopolio patriarchas tačiau, norėdamas patikti abiem pusėm, Romaną paskyrė Lietuvos patriarchu su sostine Naugarduke, o Aleksijų Rusijos patriarchu su sostine Kijeve (Končius, ten pat). Apie Naugarduko religinį centrą mes nieko nežinome. Tačiau yra pagrindu manyti, kad jis buvo gyvas, nes Adomas Mickėvičius savo poemoje „Ponas Tadas“ jį mini kaip vieną trijų reikšmingųjų Marijos garbinimo vietų. Šiais žodžiais jis pradeda savo garstiją poemą: „Sventoji Motina, Censtakavos gyněja, Tavim ir Aušros vartai garseja. Tu Naugarduko žmones su pilim globoji“.

Dėl to ir į Jogailos apsisprendimą už Vakarų krikščionybę, žvelgiant valstybiniu žvilgsniu, negalima žiūrėti kaip į šalutinį reiškinį prie jo karališko titulo. Jogailos motina, Tverės kunigaikštietė, buvo totorių nužudyta politiniais sumetimais (Jasienica, p. 67). Dėl savo motinos Jogaila taip pat galėjo linkti pravoslavijon. Pasak Jasienicos, Jogaila galėjo į pravoslaviją lenkti Lydos šeiminkas Wojdylo, Jogailos dešinioji ranka, kuris būvo pravoslavas. Jam Jogaila būvo atidavęs žmona savo seserį Mariją. Kęstutis tačiau į jį mirties klausimas.



Skydis. Nuotrauka Kastyčio Izokaitis

Taigi, jeigu mes čia mąstome apie Lietuvos krikšto pasekmes Didžiajai Lietuvos kunigaikštijai ir lietuvių tautai ir turime prieš akis buvusią situaciją bei pagrindinius jos veikėjus, mes turime sutikti, kad krikštas ir pagrindinis jo veikėjas ne tik neveikė Lietuvos nenaudai, bet priešingai veikė jos stiprinimui. Jeigu šį krikštą mes svarstome mistiškose Didžiosios Lietuvos kunigaikštijos mirties ir prisikėlimo schemoje, tai čia atsiradusi Jogailos ir Vytauto sutartinė veikla yra kartu ludininkas šios valstybės ne tik krizės, bet ir atgijimo.

Kai kyla klausimas, ar Jogaila, tapdamas Lenkijos karalium, nėra išsižadėjęs savo lietuviškumo, tai nešaliskos jo gyvenimo studijos liudija visiškai priešingą būklę. Taip štai Lenkijoje būvo jo laikais priekaištaujama, kad jis per daug uliai rūpinosi savo dinastijos įtvirtinimu Lenkijoje ir sumažino karinio tarybos teises (Jasienica, p. 137). Vienas Jogailos bendraamžis lenkas Jogailą apibūdino kaip sukta lietuvių ir žiaurų kryžiuotį, žiūrint į jį lenkiškomis akimis (ten pat).

Jogailos proletuviškas veikimas būvo viešai žinomas dalykas. Taip štai 1422 m. sutartyje su kryžiuočiais Jogailos nuopelnas būvo galutinis Žemaitijos pripažinimas Lietuvai. Taip pat ir Siduva tada būvo pripažinta Lietuvai (Jasienica, p. 121).

Nors nėra pagrindo įtarti, kad Jogaila nesirūpino Lenkijos reikalais, tačiau yra istorikų nuomonė, kad Lietuvos reikalai jam būvo pirmiausi (ten pat, p. 110). Pasak Jasienicos, „Jogaila niekada nesiliovė būvęs lietuviu. Su lenkų pagalba jis tarnavo savo gimtajam kraštui“ (p. 108). Jogailos vaidmuo Lietuvai, kaip valstybei, yra pažymėtinas, nes tais laikais išvidinė D.L.K. krizė būvo dvejojama: dinastinis konfliktas tarp kęstutių ir algirdaičių iš vienos pusės, ir tarp Rytų ir Vakarų Bažnyčių, kurių kovos lauku būvo pasidariusi Didžioji Lietuvos kunigaikštija. Iš šių abiejų konfliktų Jogaila išvairavo šią valstybinę sąrangą. Tokiu būdu, pasak Jasienicos, Jogaila prisidėjo ir prie Lietuvos etninės tapatybės išlaikymo (p. 65). Lietuvos lenkinimas yra velesnigi amžių problema ir yra reikalingas atskirų studijų. Dėl to Jasienica Lietuvos „inkorporavimą“ Lenkijon rašo tik svetimženkliuose, bet faktiškai Jogailos valdymo metu Lenkija būvo tik instrumentas Lietuvos politikai (p. 56).

Nešaliskas istorinių įvykių stebėtojas ir vertintojas turėtų sutikti su šiomis išvadomis. Taip štai 1392 m. rugpjūčio 4 d. Jogaila Ostravoje pasirašo sutartį su Vytautu. Ši sutartis būvo paruošta slaptai, tarpininkaujant Polocko vyskupui, maskviškiui kunigaikštui Henrikiui. Ši sutartis, pasak Jasienicos, padarė ryškų pakeitimą Lietuvos ir Lenkijos santykiuose (p. 75). Lietuvos Didžiosios kunigaikštijos ir Vytauto stiprinimo kryptimi Jogaila ėjo plamingai toliau. Tai liudija 1401 m. vadinama Vilniaus-Radomo sutartis, kurioje Vytautas būvo pripažintas D.L.K. valdovu ligi gyvos galvos (Jasienica, p. 94). Ši Jogailos laikysena Vytauto atžvilgiu yra pažymėtina. Kai Lietuvos bajorai 1398 m. Vytautą būvo paskelbę Lietuvos karalium, tai, pasak Jasienicos, būvo padaryta taip pat su Jogailos pritarimu.

### 4. Pirmieji Lietuvos krikšto vaisiai

Lietuvių tautos vadai atėjo į krikščionybę kaip subrendę žmonės ir apsisprendę veiksniai. Tolimesnį jų veiklą liudija, kad jų apsisprendimas nebūvo nei paviršutiniškas, nei be didelių pasekmių. Ilgai užtrukęs priešinis krikščionybėi savaimis liudija šioje kultūroje būvus vertybių, kurias reikėjo išlaikyti ligi tam tikro laiko. Dluogošas negalėjo nutylėti nuostabos, kaip Lietuva galėjo valdyti plačias rusiškas sritis, kurios bent krikščionišku požiūriu būvo įvairiais atžvilgiais daug pažangesnės. Šis 15 šimtmečio istoriko klausimas yra vertas, kad jį būtų paieškota atsakymo. Deja, mes į tai šiuo metu negalime teisti. Galbūt Prūsijos Prutenio ir Vaidevučio užrašų liekanos galės

kada nors pagelbėti rasti atsakymą į Dluogošo teisėtai iškeltą klausimą.

Mes čia esame Lietuvos krikšto studijose ir mums pirmiausiai rūpi jo pasekmes. Ilgas lietuvių tautos priešinis krikščionybėi labiau ją subrandino tam uždaviniai, kurį jai teko atlikti krikščionijoje. Tolimesnis šių dviejų Lietuvos krikštytojų — Jogailos ir Vytauto reikšmės yra būdingas ne naujokišku mokiniškumu, bet išsų aktyviu vaidmeniu krikščionijoje. Tai sakant, turima galvoje ypač du karo žygiai, kuriuos šie du vyrų atliko ir kurie yra charakteringi jų apsisprendimo ludininkai. Tai yra Žalgirio mūšis ir Vorkslas mūšis.

Žalgirio mūšis mūsų visuomenei yra gerai pristatytas ir prie jo nėra reikalo ką nors pridėti istorinių duomenų atžvilgiu. Tačiau tenka į jį atidžiau pažvelgti krikščioniškos dorovės ir krikščioniškos teologijos principų požiūriu. Šie du naujatiekiai, — Jogaila ir Vytautas, išėjo prieš tą visuomenę, į kurią jie įsijungė. Tai liudija jų dorinio veikimo laisvę ir jų gilų krikščionybės supratimą. Jie, kodvotami prieš krikščionišką vienuolinę ir kultūrinę sąrangą, savo žygį suprato nei kaip krikščionybės išsižadėjimą, nei kaip naujos krikščionybės kūrimą. Tai būvo konfliktas krikščioniškoje sąrangoje, kuris žalos krikščionijai principiniu atžvilgiu nepadarė.

Mažiau pas mus yra žinomas Vorkslas mūšis. Tai būvo karas su totoriais, besiveržiančiais į visus rytietiškos krikščionybės kraustus; ne tik į Lietuvos valdomas sritis, bet ir į Maskvos sritis. Maskva teoriškai net būvo totoriams priklausoma. Karo žygys prieš totorius dalyvavo Vytautas, remiamas kryžiuočių ir kitų Vakarų krikščionių. Jogaila šidame žygyje aktyviai nedalyvavo, bet, kai mūšis būvo pralaimėtas, jis dengė pralaimėjusių atsitraukimą. Šiame žygyje prieš totorius dalyvavo ir Tochtamišio totoriai, kurie prieš 17 metų būvo apiplėše Maskvą, bet vėliau, Vytauto nugalėti, būvo pasidarę Vytauto sąjungininkais. Ir Tochtamišis, net būdamas Vytauto globoje, tarėsi turis autoritetą tvarkyti Maskvos sosto reikalus (Jasienica, p. 79).

Zygis prieš totorius būvo labai gerai aprūpinas vakarietiškomis techniškomis ar neto karinėmis priemonėmis. Tuo metu kryžiuočių karių tarpe jau būvo ir lietuvių. Zuvsui prie Vorkslas kryžiuočių sąrauose yra užrašyti du lietuviai: kažkoks Tomas ir Jonas Survila. Kova prieš totorius būvo pralaimėta. Už tai yra kaltinamas pats Vytautas, kuris dėl šio karo į tokiu būdu davė progos totoriams sulaukti pasipirties. Kovoje žuvo 74 lietuviai algirdaičiai ir gedinaičiai kunigaikščiai ir gudi kunigaikščiai ir aukšti pareigūnai. Vytautas ir Tochtamišis išsigelbėjo.

Ar šis mūšis išgelbėjo nuo totorių Europą, kaip populiariai kalbama, tenka abejoti. Totoriai tiek daug vargias ar siekė. Tačiau, kad jie norėjo užvaldyti visą Rytinę krikščioniją, kuri šidien yra vadinama Rusijos tauta, tai netenka abejoti. Totoriai šio savo laimėto mūšio nesugebėjo išnaudoti kultūriškai. Matyt ir nugalėtas Vytautas pasiliko jems įspūdinga jėga. Kaip bebūtų, čia būvo sukludyta tolimesnė totorių invazija Vidurio Europon ir tokiu būdu sudaryta galimybė Rytų krikščionybėi vystytis toliau. Į Vytautą dėl to galima žiūrėti tam tikra prame kaip į rytietiškos krikščionybės gelbėtoją, nors, berods, viešai nepripažintą.

Galbūt Vorkslas mūsų pralaimėjimas išgelbėjo Vytautą vakarietiško krikščionybėi. Jei šis karas būtu būvęs laimėtas, Vytautas būtu natūraliai pasidaręs Rytų krikščionybės didžiausiu reprezentantu. Jo ryšiai su Vakarų krikščionybė natūraliai būtu susilpnėję. Tas būtu atsilieps ir lietuvių tautai, kuri būtu būvusi priversta kultūriškai gravituoti į Rytus.

Bet tai yra spėliojimas. Faktiškai Vytautas ne tik pasiliko draugiškuose santykiuose su Jogaila, bet vėliau, kai po Florencijos Visuotinio bažnyčios susirinkimo pagyvėjo pastangos iškoti vienybės su Rytų krikščionybė, Didžioji Lietuvos kunigaikštija veiksmingai kooperavo su tomis pastangomis.



A. a. Kastytis Izokaitis

### Kastyčio Izokaičio fotografijų paroda

Netrukus bus metai, kai iš mūsų tarpo nesugrįžtamai išėjo Kastytis Izokaitis. Tai retos apimties fotografijos menininkas. Nuo trylikos metų pradėjęs dirbti fotografijos srityje, pirmiausia skirdamas tam savo pomoklykinį laisvalaikį, o vėliau atsidėdamas jai visiškai, Kastytis Izokaitis tapo vienu iškiliųjų fotomenininkų ne tik lietuviškoje išėvijoje, bet ir žinomu fotografu tiek Pietų, tiek Šiaurės Amerikoje. Jo darbus būvo galima matyti didžiuosiuose šio krašto žurnaluose, įvairių firmų komerciniuose leidiniuose bei skelbimuose.

Įdomu prisiminti, kad fotografo keliu Kastytis Izokaitis nuėjo visai netikėtai. Mat tėvas nupirko sūnui foto aparatą, ir Kastyčio gyvenimas iš pagrindų pasikeitė; jis nutarė tapti fotografu. Tai įvyko Sao Paulo mieste, Brazilijoje. Nebijodamas darbo, Kastytis emėsi visko, kas rīšosi su fotografavimu. Turėdamas meninių sugebėjimų, Kastytis Izokaitis lengvai išliko fotografijos srityje Brazilijoje.

Tėvams emigravus į JAV, Kastytis savo fotografinę karjerą pradėjo iš naujo. Bet talentingi žmonės dažniausiai yra pastebimi. Taip atsitiko ir Kastyčiui Izokaičiui. Jo vardas pradėjo plisti ir už Chicago ribų. Jį kvietė Toronto, Detroitas, New Yorkas. Reikėjo vykti į Europą ir į Afrikos žemyną. Netoli jam būvo ir Havajai. Visuomet grįždavo namo su pluoštu naujų fotografijų. Tai būvo našūs darbo metai. Ateities planai irgi būvo dideli. Žadėjo skirti daugiau laiko laisvalaikiiui, kad galėtų atsidėti grynai fotografiniam menui, o ne reklaminiams užsakymams. Deja, visi planai nutrūko jo gyvenimo 51-siais metais. Paliko mums tik Kastyčio Izokaičio darbai.

Balandžio mėn. 4-13 d. įvyks apžvalginė Kastyčio Izokaičio fotografijų paroda Čiurlionio galerijoje, Jaunimo centre, Chicagoje. Paroda bus atidaryta penktadienį, balandžio 4 d., 7:30 v.v. Šia proga Algimantas Kezys kalbės apie Kastyčio Izokaičio fotografinę kūrybą. Parodoje matysime fotografijas, skaidres ir Kastyčio Izokaičio darytas nuotraukas, pasirodžiusias spaudoje bei komerciniuose leidiniuose. Paroda globoja Budrio vardo Lietuvos foto archyvas.

LMN

### KLASIKINĖS ARCHITEKTŪROS VAKARONĖ

Architektas ir architektūros istorikas Algimantas Tamašauskas ateinančią penktadienį, balandžio mėn. 4 d., 7:30 v.v. Chicago Jaunimo centro kavinėje skaitys paskaitą „Klasicizmas postmodernioje architektūroje“, ją iliustruodamas skaidėmis. Bus išryškinti klasikinės architektūros, siekiančios dar senovės graikų, pradi, valdantys net ir pačias naujausias architektūrinės kūrybos sroves.



## Lietuvių moterų dailininkų draugijos sukaktis (7)

### DALIA KOLBAITĖ

Ši straipsnių serija yra skirta supažindinti skaitytojus su Lietuvos moterų dailininkų draugijos veikliomis narėmis draugijos 15 metų sukakties proga. Sukaktis bus žymima Lietuvos moterų dailininkų draugijos paroda Čiurlionio galerijoje, Chicagos Jaunimo centre, šių metų balandžio mėnesį.

### Zita Sodeikienė

Zita Sodeikienė gimė Lietuvoje 1934 metais. Jai buvo suteiktas BFA laipsnis 1958 metais Chicagos Meno institute. Ten pat studijavo tapybą 1965-66 m. ir grafiką 1969-72 metais.

Tarp 1968-1983 metų Zita suorganizavo devynias individualias parodas pas lietuvius Los Angeles, Detroito, Chicagoje. Dalyvavo Čiurlionio galerijos, Galerijos, Balzeko muziejaus parodose. Dviejų dailininkų parodose dalyvavo keturis kartus, tarp kitų vietovių: Arlington Heights, Northwestern University, Evanston, Ashland, Ohio. Dailininkė dalyvavo aštuoniolikoje kitų grupinių parodų 1967-1985 metų



Regina Jautokaitė

laikotarpiu, tarp kurių buvo „Six Women Artists“ Hull House Gallery, Chicagoje, „Twelve Lithuanian Artists in America“ Corcoran Gallery, Washington. Pakviestinėse parodose: River Forest, Winnetka, Deerfield, Illinois, bei Mansfield, Ohio. Kitose jūry komisijų atrinktose parodose: Springfield, Ill., Lake Forest ir kitose Chicagos amerikiečių galerijose. Zita Sodeikienė turbūt bus vienintelė iš lietuvių dailininkų, kuri reikšėsi „Performance“ žanre, 1979-80 metais Arlington Heights, Illinois. Dailininkė yra laimėjusi šešis kartus pirmą vietą tapyboje ir paišyboje, tarp kurių „Best of Show“ Mansfield, Ohio, 1985 metais.

Zita tarp 1970-82 metų buvo narė Chicagos Meno instituto Rental Gallery. Tarp 1978-82 metų ji buvo Countryside Art Center direktoriato narė, Arlington Heights, Illinois. Dabar ji yra narė Fava Gallery, Oberlin, Ohio, ir Mansfield Art Center, Ohio. Ji priklauso rašytojų grupei, Eirelands College of Bowling Green State University, Huron, Ohio. Taip pat ji yra „The Plough North Coast

Review“ padėjėja-redaktorė išdėstymui ir grafikai. Tai yra literatūrinis žurnalas, leidžiamas du sykius į metus, remiamas Ohio Arts Council.

Praėjusiais metais Zita Sodeikienė dalyvavo „Pastel, But Not Pale“ dvylikos Ohio menininkų parodoje Mansfield Art Center, Mansfield, Ohio. Chicagoje seniai nustebino jvairios grupės. 1968 metais ji turėjo individualią parodą, surengtą Ateitininkų korporacijos Šatrijos „Draugo“ patalpoje. 1976 metais ji buvo Čiurlionio meno galerijos pirmininkė.

Dailininkė iš pradžių reikšėsi alejumi, grafika,

ji itin stengėsi primint žiūrovui, kad mes turėtume labiau bijot ne tų pikty žmonių, kurie kitus nužmogino, kiek „gerų“, kurie nieko dėl to nedaro, bijodami įsivelti.

Be šių visų kūrybinių užsiėmimų dailininkė yra iliustravusi albumų viršelių, vaikų knygų, šiaip knygų ir 1985 metais keturias poezijos knygas bei vieną novelę.

### Regina Jautokaitė

Regina Jautokaitė meną pradėjo studijuoti Chicago City College bei Illinois Institute of Technology. Ji baigė Northwestern University, įsigydamą Bachelor of Philosophy in Fine Arts. 1963 metais įsijungė į Jaunųjų dailininkų grupę bei dalyvavo šios grupės meno parodose. Regina taip pat dažnai dalyvavo meno parodose, kurias suorganizuodavo įvairios grupės. 1968 metais ji turėjo individualią parodą, surengtą Ateitininkų korporacijos Šatrijos „Draugo“ patalpoje. 1976 metais ji buvo Čiurlionio meno galerijos pirmininkė.

Dailininkė iš pradžių reikšėsi alejumi, grafika,

skulptūra, monotipais. Pastaruoju laiku daugiau dirba alejumi. Pradžioje tapė realistinius ir pusiau realistinius paveikslus. Vėliau jos monotipai tapo abstraktūs. Vėliausieji darbai yra kietabriauniai (hard-edge), naudojant išskirtinai ribotą spalvų skalę. Paveikslai minimaliniai. Darbų tematika idėjinė, istorinė ir simbolinė, pagal dailininkę.

Pastaruoju metu Regina reikiiasi fotografavimo mene. 1985 metų lapkričio mėnesį dalyvavo fotografų parodoje.

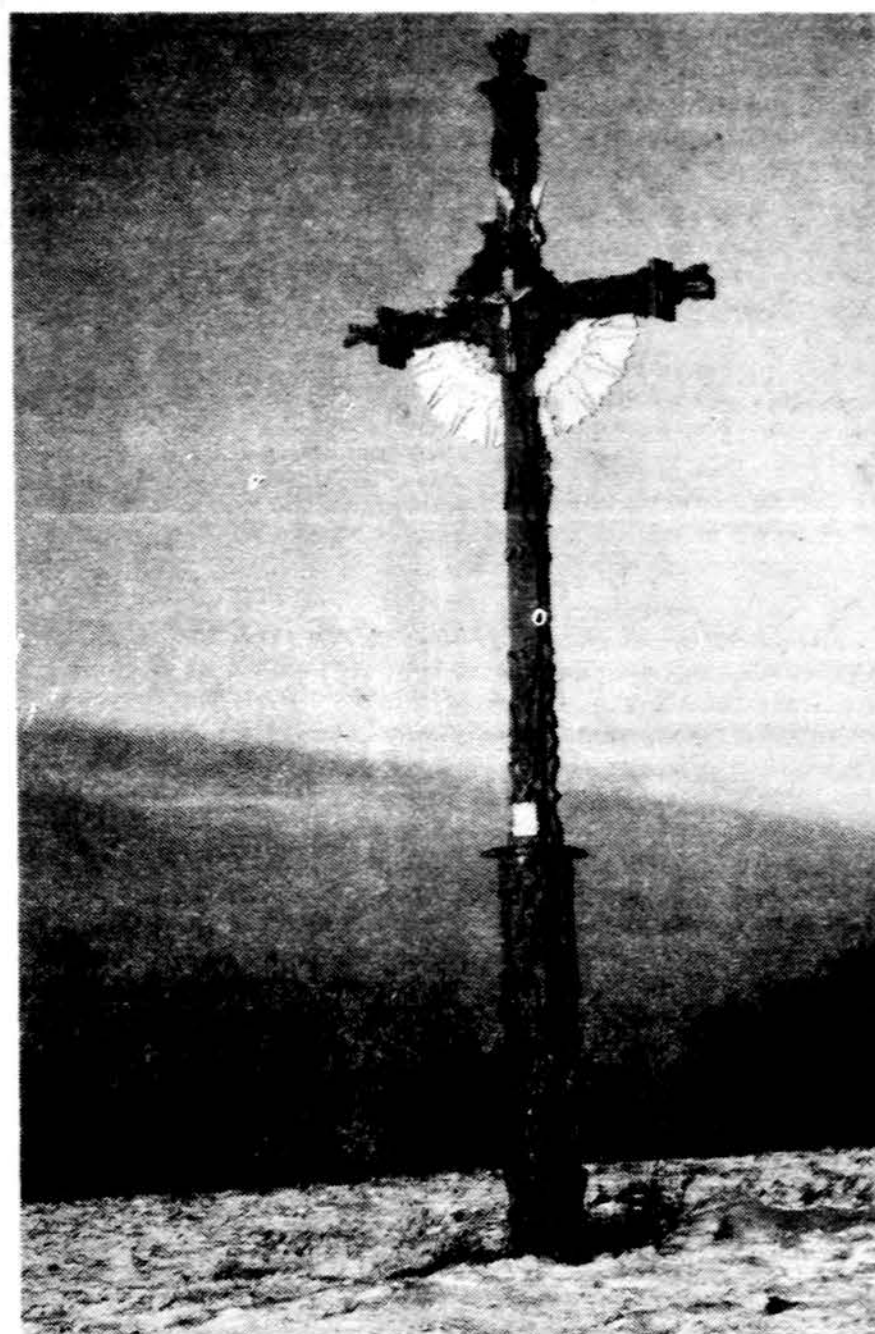
Paklausta apie jos pomėgius, dailininkė tvirtino, jog mėgsta visus menus, nesvarbu, kokia forma jie pasireiškia — tapyba, muzika, literatūra. Mėgstanti naujoviškumus, įvairumus, pamatyti nematytą, išgirsti negirdėtą, paskaityti neskaitytą. Ji mėgstanti skaityti memuarinius, publicistinius, filosofinius bei literatūrinius veikalus. Tarp pamėgtųjų išskirtųjų yra graikų klasikinės menas ir neišsėmiamieji Šekspyras bei Wagneris.

### Vida Stankienė

Vida Stankienė gimė Lietuvoje. Ji baigė Wayne State universitetą Detroito, gaudama BA laipsnį iš meno pedagogikos. Persikėlusį gyventi į Chicago, lankė Chicagos Meno institutą. Vėliau ji dėstė meną Detroito ir Chicagos gimnazijose ir pradžios mokyklose. Šiuo metu Vida dirba Orland Park pradžios mokykloje.

Pastaruoju metu Vida Stankienė randa daugiau laiko pašvesti kūrybai. Ji dalyvavo grupinėse parodose: Čiurlionio galerijoje, Balzeko muziejuje, Beverly Arts Center, Hyde Park galerijoje bei National Art Education Convention.

Vida mėgsta gamtos motyvus ir šiuo metu kuria akrilikos kolažus.



Kryžius Dainavoje.

Nuotrauka Lino Daukšos

### Joseph Elilyia

## JĖZUS

Niekas žmonijos istorijoje su juo negali lygintis meile, kuria jis alsavo, paguoda, kurią jis sklaidė, geru, kuri jis darė, viltimi, kurią jis uždegė žmonių krūtinėse.

Rabbi H. G. Enelow,  
Zydų patvirtas Jėzus.

Šią naktį aš atėjau, brangusis Nazareto Broli, paskandinti Barbariškos aistros ir neapykantos laukinės savyje. Išsiraudoti prieš kraują pasruvusį kūną, kuriame Tyriausia tavo siela alpo skausmo nukankinta.

O Galilėjos Leliją švelniausioji, prieš Tavo šviesą Kiek rado viltį sau nužemintų širdžių Ir kiek savų ir svetimųjų išdidžių Ant kryžiaus kėlė fariziejų ir prastų Tave, pasaulio tiesą.

Tave ne pirmą ir ne paskutinį nukryžiuavo. Saldusis Jėzau, neapykantos šiame pasaulyje ir tulžies pilnam.

Bet Tau garbė nuo padermių visų, kaltės Nesuteptam, Ar būtam Dievo Tu sūnus, ar ne, Tu Dieve Šausmo, kurio nieks patirt negavo.

Vertė Bernardas Brazdžionis

Joseph Elilyia (1901-1931), jaunas miręs graikų poetas. Buvo prancūzų ir hebrajų kalbų mokytojas. Poezija surinkta ir išleista tik po jo mirties.

### Chicagos teatruose

#### Pietų Afrikos drama

Didieji Chicagos dienraščiai skelbia kritikų rekomenduojamus pamatyti geresnius pastatymus. Tarp tokių geresniųjų prašė ir „The Sun Will Soon Rise“. Reikia — Laisvės saulė mums greit pateks. Tai drama apie Pietų Afrikos juodųjų kovą dėl savo teisių. Drama sukūrė Selalo Maredi, Pietų Afrikos, Johannesburgo priemiesčio gyventojas, už savo kūrybą laimėjęs premiją, nuo 1977 m. politinis emigrantas, apsigyvenęs JAV-se.

Drama vaizduoja juodųjų seimą Pietų Afrikoje. Tėvas gyvena su dukra studente, dažnai lankosi jo draugas. Antroji duktė — politinė išeivė. Vieni jie kelia balsą dėl juodųjų teisių. Tėvas gauna užsienio pasą aplankyti išeivę dukterį. Deja, jam juodumas siuntinėtis su paslėpta bomba. Atidarant, duktė nuo bombos (įsprausios su policijos žinia) žūva. Dabar visa šeima ryžtasi kovai. Šaukiama: akis už akį, dantis už dantį. Studentė išeina į kovos sūkurį, užimdama žuvusias

sesers vietą. Turinis gerokai vienašališkas, bet vaidyba gera, perpinta gausiomis dainomis, net lengvu šokių Chicagoje šią dramą stato juodųjų teatras Kumba (218 S. Wabash). Paskutinis pastatymas kovo 30 d. Aktoriai įsijautė į savo vaidmenis. Studentės vaidmenį Valerie Tekoskv. baigusi Shaw universitetą Raleigh, N.C., ir dramos akademiją New Yorko. Peter Manggabe studijuoja Columbia kolegijoje. Režisierė Val Ward. Išėjusi filmų ir scenos studijas. Ji 1968 m. sukūrė ir Kumba teatru.

Visi aktoriai ir visa publika — tik juodeji. Buvau vienintelis baltasis. Visi mandagiai užsilakė. Turėjau progos pasikalbėti su aktoriumi atstovu, kuris visa širdimi eina su juodųjų sąjūdžiu Pietų Afrikoje. Jis papasakojo, kad iš JAV juodųjų jaunimas nevyksta grįžti į Pietų Afriką. Pagaibą jie tegauva tik iš Rytų (komunistinių valstybių), bet jie patys nesą komunistai, tačiau pasiekę laimėjimą Pietų Afrikoje nusistatė didesnes nuosavybes suvalstybinti.

J.Pr.



Vida Stankienė



Zita Sodeikienė

## Lietuvos krikštas Mokslo ir kūrybos simpoziume

### DOVAS ŠAULYS

Viena iš Penktojo mokslo ir kūrybos simpoziumo 1985 m. lapkričio 27 — gruodžio 1 d. Chicagoje istorijos sekcijų buvo skirta Lietuvos krikšto temai. Čia pranešimus skaitė istorikai Rasa Mažeikaitė, Jonas Dainauskas ir Vytautas Bagdanavičius.

Rasa Mažeikaitė, gimusi 1953 m. Toronte, studijas baigė Toronte ir Kent State universitetuose. Dirbo Kent State universiteto archyve, tvarkydama lietuvišką medžiagą. Dvejas metus dirbo Multicultural History Society of Ontario archyve. Dabar yra viduramžių istorijos doktorantė Fordhamo universitete, New Yorko, ruošianti disertaciją apie Algirdo laikų Lietuvą: „The role of pagan Lithuania in Roman Catholic and Greek Orthodox religious diplomacy in East Central Europe, 1345-1377“.

Jonas Dainauskas yra teisės istorikas, bibliotekininkas, bibliografas. Poznanės universitete studijavo Lietuvos ir Lenkijos istorinius šaltinius, Paryžiuje — teisės istoriją ir bibliotekininkystę. Daug metų buvo Lietuvos istorijos draugijos metraščių, Tautos praeities redaktorius, o nuo 1971 m. parengia ir redaguoja Lietuvos istorijos draugijos Lietuvos istoriografiją sąsiuvinius. Yra paskelbęs daugiau kaip 200 studijų ir straipsnių Lietuvos istorijos klausimais.

Kun. Vytautas Bagdanavičius filosofijos, teologijos, literatūros ir istorijos mokslus ėjo Lietuvoje, prancūzų kalbą studijavo Grenoblio universitete, filosofiją — Muencheno universitete. Yra parašęs daugelį teologijos ir kultūros istorijos studijų, išleistų atskiromis knygomis, bei apšiai straipsnių išeivijos periodikoje.

Rasa Mažeikaitė nagrinėjo Lietuvos kaimynų laikyseną Lietuvos krikšto atžvilgiu. Vėlyvą Lietuvos krikštą paaiškinti dažniausiai siūlomos dvi prielaidos: 1) vokiečių ordino puolimai nutėikė lietuvius prieš krikščionybę ir 2) Didžiosios Lietuvos kunigaikštijos baimė pasipriešinti Lietuvos valstybėje

jau egzistuojančioms religinėms srovėms — pagonybei ir krikščionybei. Prelegentės manymu, Lietuva vėlai krikštijosi dėl Algirdo ir Kęstučio asmeninės politikos bei pažiūrų ir dėl Lietuvos kaimyninių valstybių laikysenos jos krikšto atžvilgiu. Savo paskaitoje ji ir sklaidė pastarąją hipotezę.

Kad Lietuvos kaimynai panaudojo Lietuvos krikšto klausimą savo naudai, Mažeikaitė pateikė daug įrodymų. Lenkijos karalius Kazimieras Didysis 1340 metais buvo popiežiaus giriamas, kad „apšvietė Gediminą“ krikščionybės klausimu. Tačiau bet kokios derybos tuo reikalu nutrūko, kai tais patiais metais lenkų kariuomenė puolė Lietuvą, bandydama nuo jos atplėšti Volinijos žemes. Tas pats Kazimieras kartais menamas dėl to, kad jis paveikęs ir Romos imperatorių Karolį IV-tąjį, ir Vengrijos karalių Liudviką įsitraukti į Lietuvos apkrikštijimą reikalą. Kazimieras prašė popiežiaus, kad minėti du valdovai padėtų „apkrikštyti lietuvius“.

Paskaitininkė priminė, jog maždaug tuo pačiu metu Kazimieras pametė savo žmoną ir ėmėsi naujos (kadangi norėjo sūnaus) ir dėl to jam reikėjo dispensacijos iš popiežiaus — tad reikėjo popiežiui parodyti savo nuopelnus. Tuometiniai ginčai tarp Lenkijos ir Ordino taipgi iššaukė Kazimiero apatališką retoriką. Kazimiero kalbos apie Lietuvos krikštą galėjo būti skirtos daugiau Ordiną pagąsdinti negu lietuvius paveikti, nes be pagoniškos Lietuvos Ordinas nebeturėtų priežasties egzistuoti.

Panašiai, anot paskaitininkės, ir Vengrijos karalius Liudvikas prisidėjo prie Lietuvos krikštijimo pastangų daugiausia dėl asmeninių įsipareigojimų Kazimierui. Bet kokiom klūtim iškilus, jis skubiai grįždavo prie kitų savo interesų. Aplamai, Lietuvos kaimynai išnaudojo Lietuvos krikšto klausimą savo naudai.

Jono Dainausko paskaitos tema — Jogailos kelias į Lenkijos sostą. Lenkų istorikas Jonas Dlužošas apgailestauja, kad „garbingas lenkų sostas“ buvo paniekintas, kai į jį atėjo barbaras lietuvis Jogaila, ir tik tiek buvo „gerai“.



Suvalkų trikampyje.

Nuotrauka Lino Daukšos



### Arnoldo Voketaičio ir Daivos Mongirdaitės koncertas

EMILJA SAKADOLSKIENĖ

F. J. Haydno *Metų laikai* yra vienas paskutiniųjų kompozitoriaus kūrinų (1801), seniai pripažintas gamtos apdainavimo šedevru, nauvas jaunatviškumo įkūnijimu. Nekantraus žemdirbio arija „With Joy the Impatient Husbandman“ atlikta nuotaikingai, lanksčiai, šviežiai. Tai pirmas Arnoldo Voketaičio išėjimas „Draugo“ surengtame koncerte kovo mėn. 16 d. Marijos aukštesniosios mokyklos salėje, Chicagoje.

G. Paisiello „Nel cor piu non mi sento“ (Širdy nieko nejauciu) truko *cantabile*, lyriškos jungties. Išraiška tiko daugiau lengvesnės tematikos dainai.

Voketaičio „arkluokas“ — „La Calunnia“ iš G. Rossini *Sevilijos kirpėjo*. Solisto balsas nėra didelis; net negalėtų pasakyti, kad ypatingo grožio. Tačiau kompensuojama balso pastatymu, raiška, vaidyba, santykiu su klausytojais. Nuo pat pirmo komiško žingsnio scenon jis užangažavo publiką, o neįprastas prisidėjimas ir bendravimas su akompaniatoriumi išstiprdė bet kokius likusius ledus.

Po tokių plačių mostų, Daivos Mongirdaitės atlikto F. Mendelssohno trys dainos „Das Erste Weichen“, „Auf Fluegeln des Gesanges“ ir „Neue Liebe“ pasirodė sauskos, o gal tiksliau „išlaidytos“. Antroje dainoje norėjosi daugiau lyriškumo, balsinio laisvumo (aukštesnios buvo suspaustos), o paskutinėje — dramatiškumo; balanso techniškiems, greitiems pasąžams.

Solistė atliko G. Puccinio *La Boheme* Mimi ariją lietuvių



Daivos Mongirdaitės ir Arnoldo Voketaičio duetas per „Draugo“ koncertą š.m. kovo mėn. 16 d. Chicagoje.

Nuotrauka Jono Tamulaičio

kalba. Aukštos gaidos forsuotos, ne visada malonios. Interpretacija neįtaigi, trūko nuotaikos.

Toliau — dvi dainos iš Karl Marx (g. 1897) Op. 25 *Vier Gesaenge vom Tage* bosui ir styginių kvartetui. „Ryto daina“ ir „Lietu“ i lietuvių kalbą išvertė Alfonsas Tyruolis. Be reikalo. Geriau vokiškai nei lauzyta lietuvių kalba. Voketaičis apsiėmė ir antras pareigas — dirigento. Koncertinėje scenoje neįprastas, per daug familiarus vaidmuo nebūtų buvęs reikalingas, jei dainos būtų surepetuotos. Sunku net spėti ar komentuoti kūrinio kokybę, kuomet atlikimo metu reikėjo daugiau rūpintis dirigavimu nei menu.

F. Schuberto „Der Hirt auf dem Felsen“, Op. 129 (Mongirdaitė su klarnetu ir fortepijonu) labai jau išvesta. Klarnetistė Giselle Stancic-Henry kai nei lauzyta lietuvių kalba. Voketaičis apsiėmė ir antras pareigas — dirigento. Koncertinėje scenoje neįprastas, per daug familiarus vaidmuo nebūtų buvęs reikalingas.

Didelio dėmesio vertas pianistas William Browning, atlikęs platų ir sunkų repertuarą, lyg be pastangų.

Voketaičio kompanijos, kad viskas pagyvėtų. Abu solistai, klarnetistė ir čelistė su fortepijonu atliko dvi dainas iš John Beckwith (g. 1927) *Dižųjų ežerų siuitos*: „Lake Erie“ ir „Lake Michigan“. Dainos lengvo žanro, populiaraus skonio „putelė“. Buvo matyti, kad dainininkai scenoje džiaugiasi, o publika jiems pritarė.

Antra koncerto dalis pradėta trim W. A. Mozarto duetais iš *Le nozze di Figaro*. Dainavimas užtikrintas, abiejų gera technika, laisva vaidyba (nors kartais ant persūdymo ribos). Tai turbūt sėkmingiausia koncerto dalis.

Otakar Srubek, Mona Reisman Schoen (smuikai), William Schoen (altas) ir Elaine Scott Banks (violončelė) atliko Čurlionio styginių kvarteto C-moll pirmą dalį. Atlikimas nepakilo virš vidutiniškumo. Stigo niuansų, muzikinio sakinio suvokimo, nekaltant apie intonacijos netikslumus. Neperduotas žaismingumas, neišsryškinti minties perėjimai iš vieno balso į kitą.

Kritika, taikyta Daivai Mongirdaitėi pirmoje koncerto dalyje, mažiau tinka antrai. Apšilo, atsileido, susitvarkė aukštas registras. Su malonumu išklaušė „Gėlių žiedus“ ir „Meilės rytą“ iš Juliaus Gaidelio *Danos*.

Arnoldas Voketaičis baigė K. V. Banaičio „Atsiminimų“ ir A. Dirvianskaitės „Sapnais“. Jei pirmoji dalyje daugiau pasireiškė nuotaika ir vaidyba, šįsyk parodyta muzikinės kultūros. Balsinė kontrolė, tylūs, lyriški pasąžai buvo kone netikėti.

Didelio dėmesio vertas pianistas William Browning, atlikęs platų ir sunkų repertuarą, lyg be pastangų.

### Kas bus šventu Kazimieru?

Dariaus Lapinsko kazimierinės operos „Dux Magnus“ Chicagos spektaklis jau ne už kalnų: š.m. gegužės mėn. 31 d. Operos paruoša jau įsisiūbavusi. Visuomenėje jau jautiamas smalsumas: kas ten kokias partijas atliks, kas ką dainuos? Pagrindinis operos personažas yra šventas Kazimieras. Kam teks jo rolę?

Ir atsakymas jau yra. Šventu Kazimieru scenoje bus pasaulinio garso kontratenoras Allen Fast, dainuojantis dešimčia kalbų dešimt metų apimantį muzikos repertuarą. Ši savo repertuarinį lobyną dabar jis dar papildys, lietuvių kalba atlikdamas galbūt net ateinančio šimtmečio muziką, parašytą suniuktos Vilniaus katedros atstatymo proga, kai iš viso pasaulio sugrįžė lietuvių dainuojantys: „Ranka, kalta ir žarija — tegu katedra atgyja“.

Pažūrėkime, kaip apie Allen Fast atsilepia muzikinė pasaulio spauda. „Išskirtinai reikia paminėti Allen Fast žavingą kontratenoro balsą Archangelo vaidmenyje, kuriam priklausė pabrėžtina pagyra“ (*Chicago Tribune*). „Allen Fast stiprus ir nepaprasto grožio kontratenoro balsas buvo ypač įspūdingas, jautrus kiekvienai muzikinei nuotakai, teksto išraiškai ir vokalinei tekstūrai“ (*The New York Times*). „Allen Fast skaidrus, žavingo tembro kontratenoro balsas buvo šio vakaro kulminacinis momentas“ (*Boston Herald*). „Didelė pagarba priklausė vispasiškanam kontratenorui Allen Fast už jo meistriską bel canto dainavimą ir iki detalių išbaigtą interpretaciją“ (*La Nacion* — Buenos Aires). „Allen Fast užburė savo nepaprastai išraiškiu dainavimu“ (*New York Post*). „Allen Fast turi nepaprastą jėgą ir lankstumą balsą. Nepraleiskite progos jį išgirsti“ (*The Montreal Gazette*).

Millerio komentarą išaukė klausimas, ar Gorbaciovas suteiks daugiau išraiškos laisvės? Dramaturgas susidarė įspūdį, kad lietuvių laukia „sulaukė kvapą“ — nors yra šiek tiek vilties susilaukti liberalizacijos, jautiamas ir „gilus skeptiškumas“ Gorbaciovo sugėbimu ar noru pakeisti padėtį. Pasak Millerio, padėtis Lietuvoje labai sudėtinga: „Man pasakoję, kad rusai labai nedrįsta daugiau prispausti lietuvių, nes bijo pažadinti labai tvirtą lietuvių nacionalizmą“. Jis paminėjo Lietuvoje kuriančius rašytojus ir pabrėžė aukštą lietuvių teatro lygį. Tačiau jis pabrėžė, kad jam buvo „visiškai aišku“, jog lietuvių „labai nepatenkinti rusų dominavimu“. Vienuolika PEN rašytojų spaudos konferencijoje paminėjo latvių žurnalistė BATUNO vedėja Dagmara Vallens.

Sausio 17 d. PEN kongreso delegatai pasiuntė Gorbacioviui telegramą, kurioje jie prašo bemaž paleisti penkis rašytojus: Mykolą Rudenką, Jurį Badzio, Jurį Tarnopolskį, Nizamediną Achmetovą, ir lietuvių Gintautą Ašmantą. Šie rašytojai buvo parinkti, nes jų sveikata kalėjime taip pašlijusi, kad jie yra netoli mirties. Kalinamą latvių rašytoją Gunarą Freimanį garbės nariu priėmė Vakarų Vokietijos PEN centras.

*The New York Times* savaitinio knygų žurnalo redaktorius John Gross savo sausio 17 d. išspausdintame straipsnyje pavadino PEN kongreso praėjusią dieną įvykusias diskusijas apie utopijas „ypač aukšto lygio“ ir išskyrė du nepaprastai stiprius inšas — Česlovo Milošo ir Tomo Venclovos. Venclova pasirėmė savo patirtimi okupuotoje Lietuvoje, palyginamas modernias komunistines valstybes su tradicinėmis utopijos interpretacijomis, ypač su 16 a. anglų autorais Thomas More knyga „Utopija“. Kaip lietuvis, jis gimė utopijoje ir joje išgyveno 30 metų. Utopija graikų kalboje reiškia „vieta, kurios nėra“, kalbėjo Venclova; Lietuva šiandien nebeegzistuoja kaip atskira valstybė žemėlapyje ar eliniu užsienio piliečių sąmonėje. Pasak Gross, Venclova „sąmojingai ir drauge kraupiai palygino More'o fantaziją su sovietine tikrove. Savo pasikalbėjime su Laisvos Europos radijo korespondentu, Venclova pabrėžė, kad literatūra Lietuvoje šiandien neturi nieko bendro su socialistiniu realizmu. Ji gyva ir labai įdomi. Jauni autoriai rašo gerą poeziją ir prozą, kurią spausdina valstybinės leidyklos ir



Kontratenoras Allen Fast dainuoja Archangelo partiją Chicago Lyric operoje.

### Lietuvos tema PEN klubo kongrese

Lietuvos vardas plačiai nuskambėjo sausio 12 — sausio 18 d. New Yorke įvykusiame Tarpautiniame PEN kongrese. Devyni lietuvių buvo išvardinti PEN Kalinamų rašytojų komiteto pranešime. Sausio 15 d. komiteto spaudos konferencijoje ir vėliau kongreso diskusijose žymūs amerikiečių dramaturgas Arthur Miller tiesiai pareiškė: „Lietuva, bet kuria definicija, yra okupuota šalis.“ (Praėjusį lapkritį, Milleris ir 12 kitų amerikiečių rašytojų Vilniuje keturias dienas posėdžiavo su sovietų rašytojais; partinė spauda jį ir jo kolegas vaizdavo kaip naivus, sovietine santvarka susivėžėjusius jankius.)

Millerio komentarą išaukė klausimas, ar Gorbaciovas suteiks daugiau išraiškos laisvės? Dramaturgas susidarė įspūdį, kad lietuvių laukia „sulaukė kvapą“ — nors yra šiek tiek vilties susilaukti liberalizacijos, jautiamas ir „gilus skeptiškumas“ Gorbaciovo sugėbimu ar noru pakeisti padėtį. Pasak Millerio, padėtis Lietuvoje labai sudėtinga: „Man pasakoję, kad rusai labai nedrįsta daugiau prispausti lietuvių, nes bijo pažadinti labai tvirtą lietuvių nacionalizmą“. Jis paminėjo Lietuvoje kuriančius rašytojus ir pabrėžė aukštą lietuvių teatro lygį. Tačiau jis pabrėžė, kad jam buvo „visiškai aišku“, jog lietuvių „labai nepatenkinti rusų dominavimu“. Vienuolika PEN rašytojų spaudos konferencijoje paminėjo latvių žurnalistė BATUNO vedėja Dagmara Vallens.

Sausio 17 d. PEN kongreso delegatai pasiuntė Gorbacioviui telegramą, kurioje jie prašo bemaž paleisti penkis rašytojus: Mykolą Rudenką, Jurį Badzio, Jurį Tarnopolskį, Nizamediną Achmetovą, ir lietuvių Gintautą Ašmantą. Šie rašytojai buvo parinkti, nes jų sveikata kalėjime taip pašlijusi, kad jie yra netoli mirties. Kalinamą latvių rašytoją Gunarą Freimanį garbės nariu priėmė Vakarų Vokietijos PEN centras.

*The New York Times* savaitinio knygų žurnalo redaktorius John Gross savo sausio 17 d. išspausdintame straipsnyje pavadino PEN kongreso praėjusią dieną įvykusias diskusijas apie utopijas „ypač aukšto lygio“ ir išskyrė du nepaprastai stiprius inšas — Česlovo Milošo ir Tomo Venclovos. Venclova pasirėmė savo patirtimi okupuotoje Lietuvoje, palyginamas modernias komunistines valstybes su tradicinėmis utopijos interpretacijomis, ypač su 16 a. anglų autorais Thomas More knyga „Utopija“. Kaip lietuvis, jis gimė utopijoje ir joje išgyveno 30 metų. Utopija graikų kalboje reiškia „vieta, kurios nėra“, kalbėjo Venclova; Lietuva šiandien nebeegzistuoja kaip atskira valstybė žemėlapyje ar eliniu užsienio piliečių sąmonėje. Pasak Gross, Venclova „sąmojingai ir drauge kraupiai palygino More'o fantaziją su sovietine tikrove. Savo pasikalbėjime su Laisvos Europos radijo korespondentu, Venclova pabrėžė, kad literatūra Lietuvoje šiandien neturi nieko bendro su socialistiniu realizmu. Ji gyva ir labai įdomi. Jauni autoriai rašo gerą poeziją ir prozą, kurią spausdina valstybinės leidyklos ir

### Tomas Venclova Kalifornijoje

Viena iš gražių mūsų veiklos išraiškų yra naujų knygų sutiktuvis. Kovo 16 d. Dievulis nutarė išbandyti mūsų meilę savaei knygai ir užliejo Los Angeles vandeniu. Pylė, žaibavo, atvažiuoti į parapijoje rengiamą Tomo Venclovos knygų *Tekstai apie tekstus* pristatymą reikėjo ne automobilio, bet laivo. Ypač iš toliau, iš kalnuotų vietų atvykstančius gąsdino rūkas ir stiprūs vėjai.

Išgąsdino tik rengėjus — Lietuvių Bendruomenės Los Angeles apylinkės, nes galvojo, kad tokiu metu tikrai niekas neatvyks. Taip ir mudu, „plaukdami“ iš Valencijos, galvojome būsią vieninteliai. Bet stebuklas! Pasiryžėlių prisirinko pilnoka salė, kuriuos džiugiai pasveikino LB apylinkės pirmininkė Danguolė Navickienė, siūlydama tokio oro nepabūgusius apdovanoti medaliais.

Proga, tačiau, buvo tikrai išskirtinė. Apie knygą kalbėjo Bronys Raila — išsamiai, gyvai ir su humoru. Pirminė visiems Tomo Venclovos atvykimą į šį kraštą prieš 8-9 metus, kai dauguma spaudos jį pasitiko keistomis nuomonėmis ir užuominomis, siūlė atsiritoti, vadino vaidinančiu kankini, nors jo eilės ten, Lietuvoje, esą buvusios miglotos ir nepavojingos, tai ko bėgo iš ten, juk nebuvo tardomas — visai neminint, kad dar būdamas ten Helsinkio grupėje buvo viešai pasmerkęs rusų metodus. Čia atvykęs Venclova nesiteisino, ramiai ruošėsi literatūrinei karjerai, dėstė lietuvių kalbą universiteto studentams, rašė straipsnius lietuvių, lenkų ir rusų egzilų spaudoje, Amerikoje išleido keturias knygas, per PEN konferencijas apskrido visus kraštus, pasakodamas reikšmingas kalbas. Sovietinė spauda tuo tarpu pylė purvą ant „pasidariusio sraigtelio imperialistų politikos baruose pardsidavėlio“.

Tomas Venclova teatsakė tik užklausimu apie ten privilegijose skęstančius lietuviškus vergus, pardsidavusius Maskvai.

Pats autorius mažai kalbėjo apie savo knygą, siūlė patiems susidaryti nuomonę, palietė savo nostalgijų fazę, savo darbą Yale universitete, savo keliones, vėliau prašė jam duoti klausimus.

O klausimų būta daug. Apie gerų poetų stoką pogrindyje, j ką buvo atsakyta, kad senesniems pavojainga dėl atpažinimo, o jauniems be kritiškų vertinimo sunku užaugti. Apie menkesnio išsilavinimo žmonių mėgiamas generalizacijas, ypač žydų atveju, apie su sovietiais čia flirtojančius intelektualus, apie nutautėjimo pavojų, kuris, jo nuomone, būvęs didesnis prieš dešimt metų, negu dabar. Apie čia apsilankančius iš Lietuvos, teigdamas, kad net siunčiami KGB agentai nelieka nepalieti susitikimo su laisvu kraštu.

Po šios įdomios popietės, kurioje buvo parduotos net 46 autoriaus knygos, būrelis susisėdė dar Navickienės namuose artimesniam pabendravimui, diskutuodami įvairius kontraversinius klausimus.

RKV

### Nuomonės ir pastabos

#### Svečias iš Vilniaus, bet kur čiabuviai?

Pastaromis dienomis plačiai žinoma Chicagos radijo stotis WFMT transliavo vilniečio Antano Rekašiaus muzikinių kūrinių seriją. Radijo pranešėjas skelbė, kad kompozitorius, 58 metų lietuvis, yra šiuolaikinės muzikos kūrėjas ir vieši Chicagoje.

Lietuvius klausytojas, perklausęs Rekašiaus devynetą veikalų, tikriausiai buvo nustebintas juose neišgirdęs nei lietuviškų gaidų atbalsio, nei joms būdingo lyriškumo. Ne, Rekašius mat rašo internacionaliniais tonais. Jo muzika dramatiška, kraupi ir pilna madingo „šmaikštavimo“. (Beje, gana keblī yra mados besivaikantių situacija: neapsidairys, žiūrėk, ir jau bus atsilikę, senamadiški. Šiandien, kai sklinda naujas devizas — atgal į melodiką, į tonacijas ir net į romantiką, Rekašiaus kūryba jau irgi kažkaip atgyventas dalykas. Ji nebestebina, nešokiruoja, o veikia nuobodina klausytoją.) Bet tai ne mūsų reikalas: kiekvienas terašo, kaip nori, kaip jam išeina. Mes, o gal ir nelietuviai radijo klausytojai, vis dėlto būtume buvę laimingesni, jeigu WFMT stotis būtų transliavusi ir kitų dabartinės Lietuvos kompozitorių muziką, pvz., Bajoro ar Kutavičiaus, kurie, gerai žinome, yra ir nuosakesni, ir lietuviškesni.

Kartoju: išėjome čia į spaudos puslapius nei Rekašiaus, nei radijo transliacijų rengėjų kritikuoti (pastarusius šia proga tegalim pasveikinti!), bet turime apgailestauti, kad iki šiol mūsų kultūriniai veiksniai neįstengė surengti išsivijusių kompozitorių kūrinių perdavimo per tokią įžymią stotį, kaip WFMT, turinčią per milijoną klausytojų. Štai guli rankraščiuose ir tyliai miršta Jakubėno, Kačinskio, Gaidelio simfoninė muzika. Niekas nebando ją įrašyti į plokšteles, į

magnetofonines juostas, juoba atlikti iškilmingų koncertų progomis. Prisimena ir vėl skaudus Juliaus Gaidelio atvejis, kai Chicago simfoninio orkestro vadovybė prašė jo Ketvirtosios simfonijos įrašo, kad galėtų šį raiškų veikalą nominuoti Pulitzer premijos konkursui. Kompozitoriaus pagalbos prašymas buvo tada neišgirstas, bet gal dabar galima būtų kaip nors seną klaidą atitaisyti? Arba štai Vladas Jakubėnas: netrukus turėtume juk paminėti šį garbingą muziką, mirusį prieš dešimt metų. Jis Chicagoje ne viešėjo, bet gyveno ilgus metus ir energingai dalyvavo lietuvių visuomenėje. Trys jo simfonijos laukia ir laukia ir laukia... Tiesa, radijo pranešėjai negalėtų pritvirtinti šiems kūriniams „contemporary music“ etiketės, bet ar tai iš tikrųjų svarbu?

A. Kučiūnas

#### Kaltinimai ne tuo adresu

Su dideliu dėmesiu ir įdomumu skaitau *Draugo* kultūrinio priedo „Kertinė paraštė“. Labai dažnai ten būna paberta įdomių ir taiklių minčių. Perskaičiau net du kartus ir vėliausiąją (*Draugas* Nr. 52 (11) 1986 m. kovo mėn. 15 d.) „Mikelinsko žodis — daug pasakytą, daug nutylėta.“ Perskaičiau ir pasipiktinau.

To mano nepasitenkinimo dvi priežastys. Pirmoji tai maza — nėra jokios nuorodos, kur ir koki būdu pasirodė tas Mikelinsko pasisakymas. Skaitant susidarė įspūdis, kad tai būtų išspausdinto kažkokio interviu su Mikelinsku proga. Bet kur? Kokio? Kada? Negi čia kokia paslaptis? O gal būtų buvę verta ir visą pasikalbėjimą perspausdinti? Juk įdomu paskaityti, kaip ten jam sekėsi galvynėtis su partijos „načalnikais“.

Antroji mano pasipiktinimo priežastis tai jau daug rimtesnė.

Tai tam tikras rašytojo apkaltinimas. Jonas Mikelinskas šito tikrai neužsitaravo. Jeigu aparčikai sugalvos Mikelinskiui parodyti šią „kertinę paraštę“, esu šventai įsitikinęs, kad rašytojas pasijaus užgautas ir mumis, kai gyvenančiais užsienio juose, labai nusivylęs.

Tiesa, straipsnio pradžioje rašytojas Mikelinskas pagiriamas, kad jis „... autorius ir žmogus, daug rimtesnis ir dresnis už nomenklatūros tobulėtoją Jevgenijų (Jevtušenką — V.A.)“, ir davus ištrauką iš jo „... bene atviriausio pasisakymo apie lietuvių literatūrą, pasirodžiusio partinėje spaudoje po 1940 metų birželio...“ sakoma, kad „Mikelinskas nusipelnė padėkos“.

Deja, toliau jau pasipila priekaištai tokios pigios ir naivos propagandos forma, kad koku net skaityti. Nors rašytojas Mikelinskas prikišamai pasisako,

„literatūrinio sumanymo įkūnijimas priklauso nuo esančių sąlygų (mano pabraukta — V.A.) pasirodyti kūriniui“, straipsnio autorius „jį“ laukia žodžio „cenzūra“. Ir, žinoma, nesulaukia. Ach, tu šventas naivume. Bet toliau dar gražiau: „O kur buvot jūs, lietuvių rašytojai, kodėl jūs dešimtmečius tylėjote?“

Perskaitęs šį sakinį nūsterau. Pasidarė man tokia gėda visų mūsų čia esančių vardu, kad norėjosi verkti. Toks apkaltinimas visiems Lietuvoje esantiems rašytojams yra nedovanotinas. Mes čia, o jie ten gerai žinome, kad yra ten rašytojų su persistengimu pučiančių į partijos dūdą, bet kaltinti visus, tai jau daug per daug. Argi mes nesurpantam, kad poetas ir žurnalistas Gintautas Ašmantas išvažiavo į lagerį ne vien dėl to, kad jis „pilna burna“ kalbėjo, bet dėl to, kad saugamas jį išaiskino? Negi mes norime, kad visi ten



Sol. Arnoldas Voketaičis su styginių kvartetu „Draugo“ koncerte.

Nuotrauka Jono Tamulaičio